

ПРОТОКОЛ

№ 2473

гр. Пловдив, 06.04.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Божидар Ив. Кърпачев

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева
Сложи за разглеждане докладваното от Божидар Ив. Кърпачев
Административно наказателно дело № 20225330201992 по описа за 2022
година.
На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

НАРУШИТЕЛЯТ А.А.К. - се явява лично и със своя защитник адв. Б. – с
пълномощно по делото.

РП - Пловдив - уведомена по телефона, не изпраща представител.

Докладва се постъпила декларация от нарушителя, с която заявява, че не
желае да му се назначава тълковник за днешното съдебно заседание.

АДВ. Б.: Възразявам да се даде ход на делото по изложените от нас
съображения в писмените възражения срещу Акта, които представям.
Считам, че делото следва да бъде прекратено с оглед изтичане на всички
давностни срокове от извършването на съответното деяние. Изминали са три
години.

Съдът се оттегли на съвещание.

Съдът след съвещание намира, че направеното искане от адв. Б. за
прекратяване на производството се явява основателно, макар и не по
изложените от него съображения.

На първо място, с оглед изрично изложените възражения срещу
допустимостта на производството във връзка с изтичането на сроковете по чл.
34 от ЗАНН, следва да се отбележи, че същите са неоснователни.

Това е така, доколкото в Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС се прие, че сроковете по чл. 34 от ЗАНН са давностни, **като в този смисъл подлежат на спиране и прекъсване.**

От друга страна в ТР № 112 от 16.12.1982 г. по НД № 96/1982 г. на ОСНК на ВС изрично е прието, че **сроковете по чл. 34 от ЗАНН не текат, докато е образувано наказателно производство за същото деяние.** В същия смисъл е и чл. 33, ал.1 от ЗАНН.

С оглед гореизложеното съгласно трайната съдебна практика, при положение, че е било **образувано досъдебно производство,** за деяние, преследвано по УБДХ, следва да се съобразява абсолютната давност от четири години и половина съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 2015 г. на ВКС и ВАС, като в случая тази давност не е изтекла.

Нещо повече, съотнесени към момента на прекратяване на наказателното производство с постановление на РП-Пловдив, не се явяват изтекли нито тримесечния, нито едногодишния срок по чл. 34 ЗАНН.

Не е налице и нарушение на принципна нон бис ин идем, доколкото наказателното производство е прекратено именно защото **прокурорът е счел, че извършеното деяние съставлява административно нарушение,** но не и престъпление, каквато възможност изрично е предвидена в чл. 36, ал.2 ЗАНН.

Въпреки гореизложено съдът намира, че образуването на производство по УБДХ се явява **незаконосъобразно по смисъла на чл. 6, ал. 2 от УБДХ,** доколкото от материалите по делото **се установяват данни за извършено престъпление,** което се явява пречка за провеждане на производство по УБДХ.

Действително по преписката е налице постановление на наблюдаващия прокурор, с което наказателното производство по делото, водено за престъпление по чл. 325 от НК, е прекратено.

На първо място, **това постановление,** което не е преминало през съдебен контрол, **не е обвързващо за съда в производството по УБДХ.**

На следващо място, видно от текста на прокурорското постановление, за да мотивира извода, че по делото не е извършено престъпление, прокурорът е съобразявал само престъплението, за което е водено ДП, а именно по чл. 325, ал. 1 от НК. Съгласно трайната съдебна практика, обаче **наказателното производство може да бъде законосъобразно прекратено,** ако се установи, че:

-деянието не осъществява признаците на престъплението, за което е водено ДП,

-но едновременно и кумулативно с това не реализира признаците на което и да било друго престъпление.

В случая в прокурорското постановление изобщо не е изследван въпросът дали е извършено престъпление по чл. 131, ал.1, т.12 НК, а именно нанесена лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК, изразяваща се в болка и страдания без разстройство на здравето по хулигански подбуди, което е от общ характер, нито алтернативната възможност да е извършено престъпление по основния състав на чл. 130, ал. 2 от НК, което се преследва по тъжба на пострадалия.

В мотивите на прокурорското постановление за прекратяване на наказателното производство се сочи, че пострадалия Е.П. не изпитал дори болка в резултат от нанесения му от К. удар с ръка в областта на брадичката.

Тези фактически изводи почиват на превратно тълкуване на дадените от свидетеля П. показания и по-конкретно изрично заявеното от него при разпита от 02.02.2021г., че към момента на физическото съприкосновение, не е получил видимо нараняване и не е търсил лекарска помощ, но не следващата сутрин е имал оток по лицето, което е индиция за причинена телесна повреда по чл. 130, ал. 2 от НК.

Тук следва да се съобразят задължителните указания на т.15 и 16 от ППВС 3/1979 за телесните повреди.

По мнение на настоящия състав по преписката се съдържат данни, както за нанесена телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал.2 НК (оток по лицето), така и за хулигански подбуди, изводими от манифестирания стремеж у нарушителя да се саморазправи с пострадалия, заради отказа да му продаде алкохол и силово да наложи собственото си чувство за справедливост и то след като е имал възможност внимателно да осмисли инцидента през времето, през което е бил напуснал търговския обект, преди да се върне и да се насочи агресивно към него.

Така Решение № 96/2017 по н.д. № 278/2017 на ВКС, Решение № 264 от 26.06.2014 г. по нак.д. № 361/2014 г. на Върховен касационен съд, Решение № 275 от 27.07.2011 г. по н.д. № 1504/2011 г. на Върховен касационен съд, Решение № 177 от 10.04.2018 г. по н. д. № 709/2017 г. на Върховен

касационен съд, 3-то нак. отделение, Решение № 156 от 7.VI.1995 г. по н.д. № 562/94 г., I н. о, Така Решение № 426 от 29.11.2012 г. по нак. д. № 1526/2012 г. на Върховен касационен съд и др.

Въпросът дали в случая действително е нанесена лека телесна повреда може да бъде разрешен само в рамките на висящо досъдебно производство и т о след предприемане на надлежни действия по разследване за установяване и конкретизация на евентуално претърпени болезнени изживявания по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК от пострадалото лице П..

Разбира се становището на настоящия състав, изразено по реда на чл. 6, ал. 2 от УБДХ не е обвързващо за прокурора, като същият след извършване на възможните и необходими действия по разследване разполага с възможност по свободно вътрешно убеждение:

-да счете, че деянието действително е съставомерно по чл. 131, ал.1, т.12 НК;

-или да счете, че телесна повреда е нанесена, но това не е извършено по хулигански подбуди, в който случай престъплението се преследва по частен ред, и следва да се процедира по реда уреден в НПК, а именно спиране на наказателното производство по чл. 50 от НПК и даване на указания на пострадалото лице, че може да предяви тѣжба в шестмесечен срок;

- или да счете, че телесна повреда изобщо не е нанесена, в който случай прекратяването на наказателното производство ще подлежи на инстанционен контрол, включително и по жалба от пострадалото лице, на което са нанесени телесни увреждания, които са счетени за несъставомерни.

Поради всички гореизложени съображения на основание чл. 6, ал. 2 от УБДХ производство по делото следва да бъде прекратено, а преписката да бъде върната на РП – Пловдив за изследване на обстоятелството нанесена ли е от А.А.К. на Е. И. П. лека телесна повреда и дали ако такава е нанесена, това е станало по хулигански подбуди.

Наличното постановление по делото за прекратяване на наказателното производство от 17.01.2022 г. не се явява пречка за прекратяване на производство по УБДХ и връщане на делото на прокурора, доколкото същото може да бъде отменено по реда на вътрешнопрокурорския инстанционен контрол.

Мотивиран от горното, Съдът

ОПРЕДЕЛИ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ.

НЕ ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ПРЕКРАТЯВА на основание чл. 6, ал. 2 от УБДХ производството по АНД № 1992/2022 г., по описа на ПРС – I н.с.

ВРЪЩА делото на РП – Пловдив за преценка дали е извършено престъпление – нанасяне на лека телесна повреда по хулигански подбуди или друго престъпление.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Протоколът се изготви в СЗ.

Заседанието се закри в 13,58 часа.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____

Секретар: _____